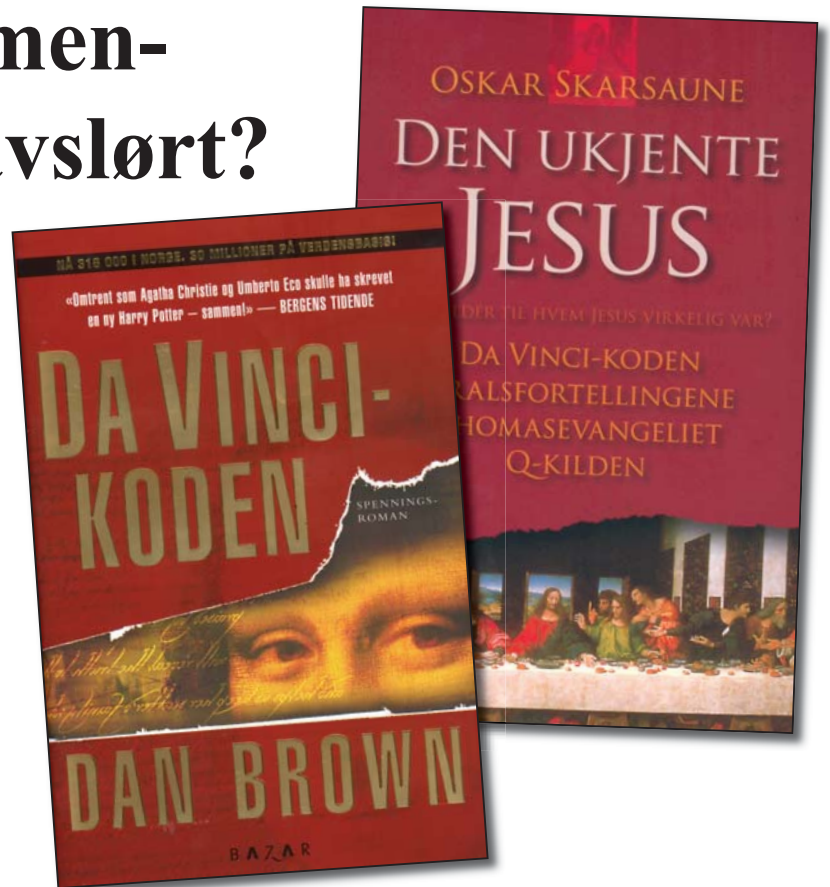

Da Vinci-Extra

Siste nytt om fiksjon og fakta i *Da Vinci-koden*: Er en kirkelig sammensvergelse omsider avslørt?

Du har sett filmen eller lest boken. Du har lurt på følgende: Hva er fleip, og hva er fakta av de mange historiske påstander som hevdes i boken og filmen? Boken påstår å bygge på det beste i nyere historisk forskning. Gjør den det? Dette bladet gir historisk førstehjelp til å skille fleip fra fakta. De forskjellige artiklene er skrevet av professor Oskar Skarsaune. Han er professor i kirkehistorie, og er ekspert på oldkirkens og middelalderkirkens historie. Alle sidehenvisninger i teksten gjelder den norske utgaven av *Da Vinci-koden* (4. opplag).

Historien bak *Da Vinci-koden*

Denne historien er nesten like spennende som *Da Vinci-koden* selv. Det hele begynte i Frankrike under siste verdenskrig. En ung fransk høyreekstremist ved navn Pierre Plantard mente seg å være Frankrikes redningsmann. Han støttet den nazi-vennlige Vichy-regjeringen, samtidig som han utga seg for den rette arving til den franske trone, og kalte seg «Pierre av Frankrike». Han opprettet en rekke papir-organisasjoner med seg selv som leder. Under og etter krigen sonet han flere dommer for bedrageri.

Helt sentralt i Pierre Plantards fantasier om hans egen person var påstanden om at han nedstammet fra det gamle frankiske kongedynastiet, merovingerne. Dette kongedynastiet påstod han stammet fra Benjamins stamme, som angivelig hadde utvandret på Davids tid, og til sist havnet i Frankrike. Alt dette beskrev han i egenproduserte "dokumenter" som han deponerte i det franske nasjonalbiblioteket i Paris.

Disse dokumentene var det forfatterne av boken *Hellig blod, hellig gral* (utgitt 1982) fant på 1970-tallet, og som de slukte rått. De kjøpte hele teorien i disse dokumentene, men på et avgjørende punkt påstod de noe Plantard aldri hadde påstått, nemlig at det franske kongedynastiet stammet fra Jesus! For at det skulle være mulig, måtte de skaffe Jesus

en kone, og henne fant de i Maria Magdalena. De påstod at også hun var kongelig, og for å få det til å stemme med Plantards fantasier, påstod de at hun var av Benjamins stamme!

En annen av Plantards falsknerier var påstanden om Sions-ordenen. Han påstod at denne var opprettet i Jerusalem i 1099, mens den i virkeligheten var opprettet av Plantard selv i 1956. I *Hellig blod, hellig gral* godtar forfatterne Sions-ordenen som en historisk virkelighet, og de avslutter boken med å si at tiden nå (i 1982) er moden for at Sions-ordenen trer åpent frem og innsetter den rette kongen på tronen over et forent Europa.

I *Da Vinci-koden* aksepteres historiebildet i *Hellig blod, hellig gral* uten forbehold, ja, det presenteres som det som «ledende forskere» verden over i dag hevder. Men på ett punkt forandrer *Da Vinci-koden* teorien. Dan Brown, *Da Vinci-kodens* forfatter, er amerikaner, og for ham var Sions-ordenens politiske agenda – slik Plantard hadde definert den – helt uspiselig. Følgelig gir han den en helt ny målsetning, mye mer politisk korrekt. Sions-ordenen tilber «det evig kvinnelige» gjennom ritualisert sex. Dette var det Jesus og Maria Magdalena grunnla!

Mer om dette og mye annet i *Da Vinci-koden* finner du inne i bladet.

Var Jesus gift?

Da Vinci-koden hevder: Jesus må ha vært gift, for på hans tid var det så uvanlig for jødiske menn å ikke gifte seg, at kildenes taushet må tolkes i favør av at han var gift.

«Dette var blant jødene ikke begrunnet i et nei til sex og forplantning.»

Faktum: At menn valgte å ikke stifte familie men leve som enslige var ikke helt uvanlig i Israel på Jesu tid. Noen selotiske geriljakrigere levde uten familie (av praktiske grunner), en indre krets i den sekten som står bak Dødehavsrullene betraktet sølibatet som den ideelle livsform. Dette var blant jødene ikke begrunnet i et nei til sex og forplantning, men var begrunnet i en intens forventning om verdens nære ende, slik vi også ser det hos Paulus i hans anbefalinger av den enslige livsform. Jesus selv omtaler den enslige stand i Matt 19,12: Noen har frivillig gitt avkall på ekteskap «for himmelrikets skyld». Mennesker som senere valgte sølibatet som livsform i den tidlige kirken, har åpenbart gjort det med Jesus selv som forbilde. Slik er det også i Nag Hammadi-tekstene, som *Da Vinci-koden* legger slik vekt på.

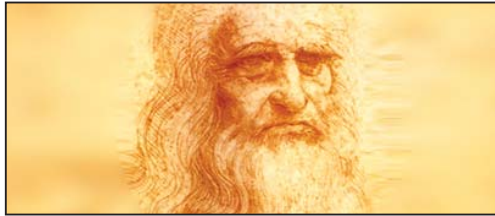
Hva er Sions-ordenen?

Da Vinci-koden hevder: Sions-ordenen ble opprettet av den franske kongen Godfred av Bouillon i Jerusalem i 1099. Formålet med ordenen var å ta vare på hemmeligheten om Godfreds avstamning, at han nedstammet fra Jesus og Maria Magdalena gjennom den gamle frankiske kongeætten merovingerne. Godfred grunnla også Tempelridderordenen, en militær gren av Sions-ordenen. På begynnelsen av 1500-tallet var Leonardo Da Vinci stormester i Sions-ordenen. Han kjente derfor hemmeligheten, og har kodet den inn i flere av sine bilder.

Faktum: Godfred av Buillon var ikke fransk konge, men en av de ledende korsfarerhøvdingene som erobret Jerusalem i 1099. Han nedstammet ikke fra merovingerne, men derimot fra Karl den Stores slekt. Han døde ett år etter erobringen av Jerusalem, uten å ha opprettet noen som helst orden. Tempelridderne ble grunnlagt flere år etter hans død, omkring 1120. Deres første oppgave var å beskytte pilegrimer på vei til Jerusalem.

Den såkalte Sions-ordenen (egentlig Prieuré de Sion) har ingen ting med middelalderen, korsfarerne, eller den hellige gral å gjøre. Denne ordenen ble opprettet i 1956 av en eksentrisk franskmann, Pierre Plantard, og har i det vesentlige eksistert på papiret og i Pierre Plantards fantasi. Pierre Plantard hevdet om seg selv at han var en fjern etterkommer av det gamle frankiske kongedynastiet, merovingerne,

som hersket over deler av sør-Frankrike fra midt på 400-tallet til midt på 700-tallet. Derimot hevdet han aldri at han var etterkommer av Jesus. Dette er en fiks ide som forfatterne av boken *Hellig blod, hellig gral* har funnet på, for å «forbedre» Plantards avstamning.

Sions-ordenen har altså ikke eksistert før 1956, og listen over berømte «stormestre», blant dem Leonardo Da Vinci (bildet), er et rent fantasiprodukt.

Plantard kalte seg «Pierre av Frankrike», og mente han var den rettmessige innehaver av den franske trone. Han var anti-demokrat, ultranasjonalist og antisemitt. Han sonet flere fengselsdommer for bedrageri. På 1960-tallet diktet han opp en svært fornem historie om Sions-ordenen. Det var nå han hevdet at den var grunnlagt av Godfred av Buillon, og at blant andre Leonardo Da Vinci, Isaac Newton, Victor Hugo og Claude Debussy hadde vært stormestre i ordenen. I 1993 ble Plantard involvert i en ny rettssak. Han erkjente da under ed at hele Sions-ordenen og listen over angivelige stormestre var hans eget påfunn. Sions-ordenen har altså ikke eksistert før 1956, og listen over berømte «stormestre», blant dem Leonardo Da Vinci, er et rent fantasiprodukt.

Hvem var Tempelridderne og hvilken skatt voktet de?

Da Vinci-koden hevder: Tempelridderordenen var en gren av Sions-ordenen. Under sin tid i Jerusalem gravde Tempelridderne fram fire kasser med dokumenter under templet. Disse kassene inneholdt blant annet «tusener av sider med ubearbejdede dokumenter fra tiden før Konstantin, skrevet av de tidlige tilhengerne av Jesus, som dyrket ham som en helt og holdent menneskelig lærer og profet. Det ryktes dess-uten at et av dokumentene i skatten er det legendariske Q-dokumentet. Det skal være en bok om Jesu lære, muligens skrevet av ham selv.» «Et annet dokument med eksplosivt innhold som man antar finnes i skatten, er et manuskript som kalles Magdalenas dagbok – Maria Magdalenas personlige beretning om hennes forhold til Kristus, hans korsfestelse, og hennes egen tid i Frankrike» (281–82).

Faktum: Dette er høydepunktet i *Da Vinci-kodens* mange forsøk på å utgi fri fantasi som historiske fakta. Den lille fjæren som her er blitt til fem høns, er en formodning som fremsettes i boken *Hellig blod, hellig gral*. Det virker sannsynlig, sier forfatterne her, at tempelridderne (som de feilaktig tror var en gren av Sions-ordenen) gjorde utgravninger på tempel-området, og at de fant dokumenter der som styrket

deres overbevisning om at de voktet Jesu etterkommere.

Dette er en fantasifull antagelse som forfatterne ikke leverer noe kildebelegg for. I *Da Vinci-koden* er dette blitt en vedtatt sannhet, og forfatteren «vet» til og med hva de fiktive kassene inneholdt! Her dikter han helt på frihånd, og det han sier om de angivelige dokumentene i kassene, er like fiktivt som kassene selv.

Hva handler gralsfortellingene om?

Da Vinci-koden hevder: Fortellingene om «gralen» handler ikke om det man har trodd, nemlig det beger som Jesus brukte under sitt siste måltid sammen med disiplene, eller det begeret Josef av Arimatea samlet opp Jesu blod i. Derimot er gralen en person – nemlig Maria Magdalena.

Det gamle ord for gralen – sangraal eller sangreal – er feilaktig blitt oppfattet som san graal – «hellig gral». I virkeligheten skal det oppfattes som sang real, «kongelig blod». Sang real sikter til Maria Magdalena og den kongelige blodslinje hun ble opphav til.

Faktum: De første gralsromanene ble skrevet på slutten av 1100-tallet. Høysesongen for produksjon av gralsromaner var de første femti år av 1200-tallet. Disse fortellingene er ren diktning, og ble oppfattet slik av både forfattere og lesere. Det er ingen tvil om betydningen av ordet gral i disse fortellingene. Det kommer av det latinske ordet gradalis, som betyr stor tallerken. (Å dele sangraal i sang real beror på en språklig misforståelse, og er bare mulig når man mangler kunnskap om middelalderfransk.) I den første gralsromanen betyr ordet den tallerkenen som nattverdrødet ble båret på. I senere versjoner av fortellingen betyr gralen det store nattverdbegeret som inneholdt Jesu blod.

Det samme begeret ble ofte identifisert med det begeret Josef av Arimatea samlet opp Jesu blod i da Jesus var død.

Josef av Arimatea er derfor en viktig person i gralsromanene, og det sier noe viktig om tiden disse romanene angivelig handler om. De handler om personer og begivenheter i tiden umiddelbart etter Jesu død og et par-tre generasjoner videre. De handler ikke om historiske skikkelser i fortellingenes egen samtid, som for eksempel tempelridderne. Å bruke gralsromanene som historiske beretninger om historiske personer blir like håpløst som å bruke Tolkiens «Ringenes Herre» som en historisk kilde om middelalderen.

Oskar Skarsaune
Den ukjente Jesus
Nye kilder til hvem Jesus virkelig var?

En spennende og stimulerende oppdagelsesreise gjennom de forskjellige lagene av kilder, i dialog med aktuelle bøker om emnet.

178,-

Avenir Forlag Boken kjøpes hos din lokale bokhandel!

Les bestselgeren som gir deg historien bak historien!

Reiste Maria Magdalena til Frankrike og fikk datteren Sara?

Da Vinci-koden hevder: Maria var gravid med Jesu barn da korsfestelsen fant sted. Hun flyktet til Frankrike og søkte tilflukt i den jødiske kolonien der. Her fødte hun datteren Sara. Dette ble nedtegnet av stedets jøder, som dyrket Maria som en jødisk stammomoder til en jødisk kongeætt. «Utalige forskere» har beskrevet dette (280–81).

Faktum: Ikke en eneste forsker har hevdet det som *Da Vinci-koden* her påstår. Margaret Starbird hevder at Maria Magdalena hadde med seg en datter som het Sara da hun kom til Frankrike. Dette bygger Starbird på sigøynerlegender fra 1200-tallet. Disse snakker om en «sorte Sara» som Magdalena hadde med seg, men i følge disse legendene var hun fra Egypt og hun var Marias tjenestepike, ikke hennes datter. Både ifølge disse legendene, og litt

eldre kirkelige legender fra 1000-tallet, kom Maria Magdalena til Frankrike. Men hun kom som nonne, forkynte kristendommen for stedets hedninger, og trakk seg deretter tilbake til en ensom hule der hun levde i total ensomhet resten av sitt liv. Hun levde ikke av vanlig mat, men bare av nattverdrødet, som hver uke ble brakt henne av engler! Også forfatterne av

Hellig blod, hellig gral hevder at disse legendene fra 1000-tallet må tas som gode historiske kilder. Samtidig avviser de nesten alt som kildene forteller. I kildene fremstilles hun som barnløs asket og nonne. I *Hellig blod* blir hun stammor for et jødisk kongedynasti. Det finnes ikke fnugg av kildegrunnlag for noe slikt.

Legendene om Maria Magdalenas liv som nonne i en ensom hule i Frankrike bygger på eldre kirkelige legender som plasserte Maria i en hule ved Efesus i Lilleasia eller i ørkenen øst for Jordan i Midtøsten. Disse legendene bygger på en forveksling av Maria Magdalena med en kristen nonne i Egypt på 400-tallet etter Kristus. Å bruke noen av disse legendene som om de var gode historiske kilder, er meningsløst.

Hvem var Maria Magdalena?

Da Vinci-koden hevder: Hun var Jesu kone og fikk barn med ham. Denne «sannheten» er undertrykket av kirken og i de fire evangeliene som ble tatt med i Det nye testamente. Men sannheten er kjent gjennom andre evangelienskrifter som kirken ikke fikk uttrykket, særlig i Dødehavsrullene og de såkalte gnostiske evangeliene fra Nag Hammadi i Egypt. Disse ble funnet i 1945 og på 1950-tallet. Her er Jesu ekteskap med Maria åpent omtalt.

Faktum: Dødehavstekstene, som ble funnet i 1947, inneholder ikke ett eneste ord om Jesus eller hans disippel Maria Magdalena, av en ganske enkel grunn: De ble skrevet før Jesu tid.

Tekstene fra Nag Hammadi, derimot, inneholder atskillig stoff om Maria Magdalena. Det meste av dette bygger på det som fortelles om henne i de nytestamentlige evangeliene, men utvider og utbygger det.

Maria kom fra den lille byen Magdala ved Gennesaretsjøen, derav tilnavnet Magdalena som betyr «fra Magdala». I evangeliene får vi ikke høre mye om henne, ikke før de aller siste dagene i Jesu liv. Men da blir hun sentral. Hun er en av de kvinnene som er øyenvitner til Jesu død. Hun ser hvor han blir grav-

lagt. Og ifølge evangeliene er hun den viktigste av de kvinnene som finner Jesu grav tom. I Johannesevangeliet er hun den første som ser og samtaler med Jesus etter oppstandelsen.

«Disse tekstene sier nei til sex og ekteskap og anbefaler et liv i sølibat.»

I Nag Hammadi-tekstene bygger man videre på dette. Disse tekstene ble skrevet i det andre og tredje århundret etter Kristus. I flere av dem spiller Maria Magdalena rollen som den favoriserte disippelen. Hun er den som Jesus åpenbarte sin hemmelige lære for, og han sa mer til henne enn til de mannlige disiplene med Peter i spissen. Dette skaper grobunn for rivalisering mellom henne og Peter.

Scenen for disse samtaler mellom Jesus, Maria Magdalena, Peter og de andre disiplene er tiden mellom Jesu oppstandelse og hans himmelfart. I Nag Hammadi-tekstene blir Jesus gjort til talsmann for en verdensfornektende og asketisk kristendomsform. Disse tekstene sier nei til sex og ekteskap og anbefaler et liv i sølibat. Det er derfor ganske mislykket når *Da Vinci-koden* i nettopp disse tekstene vil finne bevis for at Jesus var gift med Maria Magdalena, og at de sammen grunnla en seksual-kult. Mer i strid med budskapet i disse tekstene er det ikke mulig å komme.

«Jesus kysset Maria på munnen»

Da Vinci-koden hevder: At Maria Magdalena var Jesu kone, bevises i det såkalte Filipsevangeliet, der hun kalles «Frelserens ledsagerske», og der det heter at «Kristus elsket henne høyere enn alle disiplene og pleide ofte å kysse henne på munnen.» *Da Vinci-koden* hevder at «ledsagerske» er et arameisk ord som betyr «kone» (side 271).

Faktum: Filipsevangeliet er ett av de såkalte Nag Hammadi-skriftene, det ble skrevet en gang i det tredje århundre etter Kristus. Skriftet er ikke skrevet på arameisk. Det er bevart på koptisk (datidens egyptiske språk), men ble opprinnelig skrevet på gresk. Ordet for «ledsagerske» er et gresk, ikke arameisk, ord. Det har omtrent samme betydning som det norske «ledsager», og kan bety alt fra nær venn, medarbeider, kamerat, reisefølge til disippel. Betydningen «kone» kan ikke påvises. I Nag Hammadi-tekstene fortelles det flere ganger at Jesus kysset en nær disippel. Blant annet fortelles det at han kysset sin bror Jakob. Dette er uttrykk for nært vennskap og fortrolighet, men er ikke seksuelt ment i noen av tilfellene. Filipsevangeliet sier nei til sex og ekteskap, i likhet med de fleste andre av Nag Hammadi-tekstene.

Grunnla Jesus en hemmelig seksual-kultus?

Da Vinci-koden hevder: Jesus og Maria Magdalena fikk ikke bare barn sammen, de grunnla også en hemmelig seksual-kult med rituelt samleie som det sentrale. Maria, og hennes kvinnelige etterfølgere, spiller i det rituelle samleiet rollen som den egyptiske guddommen Isis, en modergudinne. Maria står egentlig for den evige, kvinnelige guddom. Dette er den virkelige hemmelighet som Sions-ordenen har vaktet gjennom alle århundrer.

Faktum: Ideen om at den «opprinnelige» kristendommen var en seksual-kult, oppstod i kjølvannet av boken *Hellig blod, hellig gral* av Baigent, Leigh og Lincoln.

I denne boken godtok forfatterne Pierre Plantards fantasier om Sions-ordenen som om de var historiske fakta. Ifølge disse forfatterne var Sions-ordenen en politisk organisasjon som vaktet hemmeligheten om Jesu etterkommere. Ordenens målsetning, som forfatterne støttet, var å gjeninnføre et eneveldig kongedømme i Europa, som erstatning for det nåværende demokrati.

Forfatterne Lynn Picknett og Clive Prince (i boken «The Templar Revelation») og Margaret Starbird (i bøkene «The Woman with the Alabaster Jar» og «Goddess in the Gospels») kjøpte ideen om Sions-ordenen

og Jesu ekteskap, men var ikke fornøyd med ordenens målsetning. De så at den ikke var særlig politisk stueren. Derfor «forbedret» de ordenens agenda ved å gi den et slags feministisk program, i tråd med visse trender innenfor moderne amerikansk feminisme. Disse forfatterne bedriver ren diktning. Det er disse forfatterne og ingen andre Dan Brown bygger sitt bilde av Sions-ordenen på (se sidene 278–79 i *Da Vinci-koden*). Alt dette er fri fantasi – Sions-ordenen er en ren fiksjon, følgelig må også dens antatte målsetninger være det – men i *Da Vinci-koden* presenteres disse fantasiene som anerkjent vitenskap.

Var det keiser Konstantin som skapte Det nye testamente?

Da Vinci-koden hevder: Det var keiser Konstantin som under kirkemøtet i Nikea (325 e. Kr.) valgte ut de fire evangeliene vi nå har i Det nye testamente. Han valgte disse fire av til sammen åtti evangeliesskrifter som eksisterte den gang, fordi disse fire inneholdt bildet av en rent guddommelig Jesus. De andre evangeliene fortalte derimot den sanne historien om en rent menneskelig Jesus. Dette var uakseptabelt for Konstantin og hans teologer, som prøvde å få gjennomslag for dogmet om Jesu guddommelighet. De sørget derfor for at de øvrige 76 evangeliene ble brent. Men heldigvis er noen av dem bevart blant Dødehavstekstene og Nag Hammadi-tekstene.

Faktum: Ingen av Dødehavstekstene inneholder en eneste fortelling om Jesus. Nag Hammadi-tekstene inneholder heller ingen fortellinger om Jesus, men noen av dem gjengir samtaler mellom Jesus og noen av disiplene. Disse samtaler finner sted i tiden mellom Jesu oppstandelse og hans himmelfart. Den Jesus som skildres i disse tekstene – som alle sammen er skrevet senere enn evangeliene i Det nye testamente – er en rent guddommelig Jesus, der alle typisk menneskelige trekk er radert ut. I de nytestamentlige evangeliene legger Jesus for dagen hele det

menneskelige følelsesregister, han kan bli sulten, tørst, sint, glad, ja, han kan føle dødsangst. I Nag-Hammadi-tekstene møter vi en helt annerledes Jesus, en tilnærmet kroppsløs ånd som er høyt hevet over slike menneskelige behov og følelser. *Da Vinci-koden* snur med andre ord det faktiske saksforhold fullstendig på hodet.

Konstantin og de biskopene som var samlet til det første kirkemøte i Nikea hadde ingen ting med avgrensningen av Det nye testamente å gjøre. Hvilke bøker som skulle høre med i Det nye testamente og hvilke ikke, var et spørsmål om hvilke nye skrifter man skulle lese som Guds ord i den kristne gudstjenesten, i tillegg til Det gamle testamente. Det var ikke forbudt for kristne å lese andre bøker, men de nytestamentlige skriftene fikk en særstilling fremfor andre.

Hvilke bøker dette skulle være, ble ikke avgjort på noe kirkemøte eller av noen dominerende biskoper. Det ble avgjort gjennom en lang prosess der mange menigheter og mennesker var involvert. I det vesentlige var prosessen fullført allerede mot slutten av 100-tallet, men debatten om visse bøker i randen av den nytestamentlige skriftsamlingen pågikk til langt inn på 300-tallet, noen steder også lengre.

Forsøkte kirken å tie Maria Magdalena i hjel?

Da Vinci-koden hevder: Fordi Maria Magdalena hadde vært mor til Jesu barn, var hun en «farlig» person for kirken. Den sannheten hun satt på, ville true kirken i dens grunnvoller. Følgelig hadde kirken ikke noe valg, den «forbød hennes navns nevning» (s. 279).

«Kirken gjorde det motsatte av å forby hennes navns nevning. Den gjorde henne til en av folkets kjæreste helgener.»

Faktum: Både i kirkens første århundrer, og især i høymiddelalderen, var Maria Magdalena en av de mest populære helgener. Utallige kirker er oppkalt etter henne, og den rike legendedannelsen omkring hennes person og liv viser hvor populær hun var. Det som Dan Brown, *Da Vinci-kodens* forfatter, åpenbart ikke har tenkt på, er at alt det legendestoffet han legger til grunn for sin teori om at Maria Magdalena kom til Frankrike, er skrevet av kirkelige forfattere, biskoper og andre. Kirken gjorde det motsatte av å «forby hennes navns nevning». Den gjorde henne til en av folkets kjæreste helgener.

Ser vi Maria Magdalena på Da Vincis bilde «Nattverden»?

Da Vinci-koden hevder: Leonardo Da Vinci var stormester i Sions-ordenen, altså kodet han ordenens «hemmelighet», nemlig at den hellige gral egentlig er Maria Magdalena, inn i flere av sine bilder. På ett av de mest kjente, «Nattverden», finner man «gralen» i to utgaver. Den store V-en som dannes av at Jesus og skikkelsen til venstre for ham lener seg til hver sin side i bildet, henspiller på V-en som tegn for det kvinnelige. Og skikkelsen til venstre for Jesus er ingen andre enn Maria Magdalena, siden skikkelsen har et feminint og skjeggøst ansikt.

Faktum: Ideen om at skikkelsen til venstre for Jesus ikke er apostelen Johannes – som vanlig antatt – men Maria Magdalena, er overtatt fra Lynn Picknett og Clive Prince i boken *The Templar Revelation* 1997. Denne boken godtar påstanden om at Leonardo Da Vinci tilhørte Sions-ordenen. Han hadde derfor interesse av å «smugle» Maria Magdalena inn i et ellers tradisjonelt

«Dette var måten man i middelalderens og renessansens kirkekunst avbildet apostelen Johannes som en svært ung mann.»

nattverdbilde. Det Picknett og Prince åpenbart er uvitende om, er at det finnes et utall nattverdbilder fra samme tid og tidligere, malt av helt andre enn Leonardo, der skikkelsen nærmest Jesus på tilsvarende måte er skjeggøst og med feminine trekk. Dette var måten man i middelalderens og renessansens kirkekunst avbildet apostelen Johannes som en svært ung mann. Leonardo da Vincis avbildning av Johannes er

med andre ord helt «normal»; det finnes talløse eksempler på lignende gjengivelser av ham. Og Leonardo var ikke medlem av eller stormester i Sions-ordenen, for den eksisterte ikke på hans tid. Listen over ordenens stormestre var et rent fantasiprodukt, skapt av Pierre Plantard for å støtte hans egne kongsdømmer.

Bestilling

Da Vinci-Extra er utgitt av Luther Forlag, Grensen 3, 0159 Oslo
Avisen kan bestilles på postkasse@lutherforlag.no eller tlf. 22 00 87 87
50 stk. kr 25,- og 100 stk. kr 50,- + porto

Se også www.davincikoden.info

Boken «Den ukjente Jesus» kjøpes hos din lokale bokhandel!

